

Doortje was 't eenige kind van den boschwachter. Zij ging niet naar school, en toch was ze al acht. Dat kwam, omdat Doortje een heupziekte had gehad, waarvoor ze heel lang had moeten liggen. Nu liep ze wel weer, maar langzaam, en ze ging mank. En daarom kon zij den langen weg naar de dorpschool nog niet gaan.

Op een mooien voorjaarsdag zat Doortje in 't zonnetje op de bank vóór 't huis te breien, want dat kon ze goed en vlug. En onderwijl keek ze naar de muschjes, vinken en lijsters, die druk af en aan vlogen, zoekend naar voedsel en strootjes voor hun nest. En ze luisterde naar de houtduifjes, die roe-koe riepen boven in de boomen.

Wat was dat? Wat klonk daar in 't stille bosch? Een troep stadskinderen, die naar buiten verlangden en nu dat heele eind waren komen loopen. Op een open plek niet ver van 't boschwachtershuis maakten zij 't zich gemakkelijk: ze gingen op 't mos liggen, en aten apenootjes, en mikten lachend op elkaar met de schillen. Doortje's breipennen tikten niet meer, ze zat naar hen te kijken, maar ze was te verlegen om iets te zeggen. Een van de jongens was opgestaan, en mikte nú met steentjes uit z'n zak naar de boomen... ook om te kijken hoe hoog hij gooien kon.

Daar opeens viel er iets uit een boom. 't Was geen steentje, dat terugkwam, neen, 't was een houtduifje, getroffen door een steenworp. De jongen liet een verschrikten uitroep hooren, zóó had hij 't niet bedoeld. De anderen kwamen er omheen staan, met meegevoel sommigen. Ja, maar er waren er ook wel, die 't niet erg vonden, een vogel maar! „Die zal wel niet meer vliegen”, zei er een. „Of hij blijft mank”, zei een ander.

Langzaam kwam Doortje naar hen toe, haar bleek gezichtje hoog rood gekleurd van schrik en verlegenheid. Ze zei niets, maar ze nam 't duifje heel voorzichtig op en lei 't in haar boezelaartje,

dat ze ophield. Een roode vlek kwam op 't witte boezeltje. Toen keerde ze zich om en ging naar huis.

„Soort zoekt soort”, zei een van de jongens ruw, terwijl hij haar nakeek. Doortje werd nog rooder, want zij begreep wat hij bedoelde. Ze ging naar moeder, die achter 't huis bezig was.

Gelukkig kon moeder niet alleen zieke meisjes goed verzorgen, maar ook zieke vogeltjes! Met lauw water en een zacht lapje bette zij de gewonde plek. Toen lei ze zachte oude lapjes in een mandje en vlijde er 't diertje op. „Straks zullen we wat brood weken en hem dat geven”, zei ze.

Al Doortje's gedachten waren dien dag bij 't arme houtduifje. Zou het ook mank worden net als zij, of nòg erger, heelemaal lam? Het was geraakt boven aan zijn pootje, dicht bij zijn vleugel. Als hij probeerde op te komen, viel hij weer om. Maar vader dacht, dat ie toch wel beter zou worden.

En vader kreeg gelijk. Er kwam een dag, dat het vogeltje weer goed kon staan en klapwiekte met de vleugels. En den volgenden dag vloog hij òp, naar de boomen. En wie 'm blij nakeek, dat was Doortje.

„Moeder”, zei ze, „een van de jongens riep: soort zoekt soort; hij dacht, dat 't duifje mank zou worden net als ik. Maar hij weet niet *hoe* naar of 't is, maar *ik* wel.”

„Maar daarom kon jij ook 't meest voor 't houtduifje voelen,” zei moeder.

En Doortje knikte.

